

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. XII. Admirabilis ipsius obitus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Angebarur in dies & morbus & dolor qui iudicio Medici & chirurgi intensissimus erat; nihilominus Ioannes inter has angustias tam sereno, hilarique vultu persistebat, vt nihil omnino pati videretur. Frequenter inter dolores in extasim rapiebatur, vt subinde debuerint medicus & chirurgus expectare, donec in se reuerteretur. Hinc fama sanctitatis illius in ea ciuitate, in qua antea notus non fuerat, percrebuit, eumque inuisere, sanctumque proclamare cœperunt. Sæculares aliqui concentu musico conati sunt laborantem recreare, ipso licet inuito & renitente. Interrogatus postmodum à religioso sibi familiari quid tandem placuisset musica? *Respondit: eam non audiui; nam longe suauiori Dominus me detinuit occupatum.* Deo Optimo Maximo cœlesti haud dubie solatio seruum suum demulcente & absorbente, in præmium contempti solatij terreni,

§. XII.

Admirabilis ipsius obitus.

PRæcognouerat iam pridem Deo reuelante mortis suæ tempus; Beatissima quoque Virgo die Sabbati profecto immaculatæ suæ conceptionis denuo eum præuenit, sequenti Sabbato sibi ex hac vita migrandum media nocte quando matutinæ preces decantari solent. Exinde solebat quodidie inquirere quænam esset dies, adeo namque absorptus & immersus erat considerationi rerum diuinarum, vt temporis obliuisceretur. Cum semel audisset à medico mortem instare, respondit: *Latus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus;* & mox subiunxit: *Hoc tam fausto nuncio omnis à me dolor abscessit.* Vouerunt tunc ei salutiferum viaticum administrare; at ille: *tempus inquit adhuc superest, admeo cum tempus aderit.* Feria quinta sub vesperam percunctatus est quænam esset dies, quod cum cognouisset, petijt sibi præberi sacrum viaticum quod summâ animi deuotione suscepit. Feria sexta Diuæ Lucie sacra iterum inquisiuit quæ dies esset, quæ cognita, amplius non interrogauit de die, sed sæpius de hora; semel subiunxit: *Interrogo quota sit hora, nam Deo meo sit laus, hac nocte ad laudes matutinas decantandas in cœlum iturus sum.* Hora quinta Sacramentum extremæ vnctionis sibi dari postulauit, quo accepto humiliter petijt veniam ab omnibus religiosis, illique vicissim suam benedictionem, nec non vt documentum aliquod spirituale in absentia suâ solatium eis relinqueret, quod & fecit, vt morem gereret Patri Prouinciali P. Fr. Antonio de LESV antiquo eius sodali qui præsens aderat. Hora octaua iterum interrogauit quota esset hora, quam cum resciuisset, ait: *Heu tam diu adhuc commorandum est in hac vita.* Hora nona idem inquisiuit, eaque cognita subiunxit: *adhuc tres hora restant? incolatus meus prolongatus est.* Hora decima cum audisset campanæ pulsus petijt ad quid pulsaretur? responsum est ad matutinum apud quasdam moniales: *Et ego inquit per bonitatem Dei mei vna cum Beatissima Virgine in cœlum illud decantaturus conscendam, statimq; hac sanctissimæ Virginis recordatione liquefcens eam his verbis alloquutus est: Immensas ô Regina & Domina mea tibi refero gratias ob singulare hoc, quo me donas, beneficium, nimirum vt die Sabbati tibi dicato me ex*

bas

hæc vita migrare velis. Dimidia hora priusquam media nocte ad matutinum pulsaretur ait: iam hora mea appropinquat, admoneant religiosos. Sine mora accurrere omnes, cereis accensis, & longe magis cordibus lectulum circumdantes. Lecta est de morte animæ commendatio ipsomet ut poterat adiuuante. Postquam nonnullos Psalmorum Versiculos & Cantici Canticorum sententias tenerimo cordis affectu ingemississet, iterum in oratione Christi Domini Cruci affixi effigiem manu tenens, suspensus est, & eleuatus.

Hora duodecima iam imminente Crucifixo relicto manus & brachia sub iocicem immisit, summaque tranquillitate & modestia proprijs manibus corpus suum composuit, atque iterum apprehenso crucifixo ineffabili animi & verborum teneritudine sese cum illo oblectare cepit. Paulo ante quam spiritum Deo redderet, apparuit globus lucis instar ignis splendidissimi, & supra modum decori, Venerabilis Patris corpus redimentis. tantus autem fuit luminis huius fulgor, ut 23. candelarum in illa cellula ardentium lumen penitus offuscaret. In medio tam ingentis splendoris hic ardentissimus Seraphim instar solis cernebatur accensus. Tum audita est hora duodecima, & simul campanæ domesticæ pulsus ad horas matutinas. Sciscitatus Dei seruus ad quid pulsaretur, acceptoque responso pulsari ad horas matutinas, blandè oculos suos aperiens omnesque circumstantes hilari & amabili vultu quasi valedicens intuitus, lætandus ait: *In calum eas decantaturus abscedo.* Mox labia pedibus crucifixi, quem manibus tenebat, imprimens, in manus, inquit, tuas Domine commendo spiritum meum. ac simul blandè suauiterque spiritum tradidit. Atque ita ineunte die Sabbati, quemadmodum ipse prædixerat, exspirauit 14. Decemb. Anno 1591. ætatis suæ 49. reformationis à se inchoatæ 23.

§. XIII.

Corporis effigies, sepultura, apparitiones.

Fuit corporis statura ad mediocritatem vergente, triticea facie, macilenta, debitè tamen proportionata, venerabili caluitie, lata fronte, oculis nigris suauitatem & mansuetudinem præ se ferentibus, naso aliquantulum aquilino; denique totius corporis habitudo & constitutio grauis, iucunda, & supra modum modesta, adeo ut sola ipsius præsentia intuentes quoque componeret. Remansit vultus post felicissimum eius transitum mirabili quodam splendore perfusus, fragrantia vero tam copiosa è corpore defuncti emanauit, ut non solum in cellula, sed etiam in toto Monasterio perciperetur. Religiosi & seculares qui aderant, habitum, tunicam, Breuiarium & quicquid Dei famulum aliquando contigerat, tamquam opima spolia, imo veluti pretiosissimas reliquias certatim rapuerunt. Sepultus est innumera multitudo hominum concurrente, postea Vbeta Segouiam translatus fuit (quod ipse aliquando futurum prædixerat) vbi in magnifico sepulchro pietate & munificentiâ

†††† 2

Philippi

B.
Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124